

НАРОДЕНЪ

Съ идеали все боравихъ,
Всичко друго смѣтахъ грѣхъ.
Съ тѣхъ и себе си забравихъ,
На свѣта свѣтъ не видѣхъ.

Все за другитѣ залагахъ
Трѣбаа, казвяхъ, тъй е редъ,
Своитѣ работи отлагахъ,
Чуждитѣ все по-напредъ

Минахъ животолюбородеиъ,
Съ съ неволи боль и боль . . .
И личи че съмъ народенъ
Гладенъ, жѣденъ, босъ и голъ . . .

ИЗВАДКИ ОТЪ СТИХОТВОРЕНИЯ

Жестокоста ми се сломи.

1.
И рекълъ бѣхъ: Азъ нѣма вечъ да плача
За тежитѣ на този народъ беди!
Ожесточенъ, пощада му не рачахъ —
„Да тегли“, думахъ съ ядъ, „наль тъй мъжди“
4.

Но майко чухъ какъ Богу духъ си дала
Преследвана и то за моя грѣхъ,
Размислихъ какъ невинно си страдала,
За туй нали — че твоя синъ азъ бѣхъ! . . .
7.

Жестокоста ми се сломи, азъ хлюмнахъ.
Заплакахъ пакъ и зинахъ та проклехъ,
Проклехъ азъ тази въ мене страсть безумна
Да бжда гордъ и жестокъ, както бѣхъ.

НЕ ПЪЙ МИ СЕ

Не пѣй ми се. И защо ли да пѣя
Въ тѣзъ години азъ каквито живѣя!
Какъ се пѣятъ славни пѣсни за стари,
Тамъ гдѣто днешнитѣ сж заспали?
Какъ се слави древно мъжество, юнаштво,
Тамъ лето днесъ е сиромаштво?
Пѣялъ билъ съмъ и стихове нареждалъ,
Коя полза и каква ли надѣжда
Като нѣма кой да слуша, разбира
Туй ще пѣя, туй що дрънкамъ на лира?
Като нѣма въ трудъ поету награда,
Чезне пѣсень, фантазия отлада . . .

ВОЙКО ВОЙВОДА

(Извѣдки)

Тръгваш ти, драгий, отивашъ
На войска съ вѣрна дружина,
Тръгва и бойка съсъ тебе . . .

Ако ти либишъ, ще знаешъ
Жива раздѣла какво е,
И не ще искашъ отъ мене,
Самъ да те пусна да идешъ
На войска въ явни пременди.
Отъ любовъ нищо по-силно,
Ни отъ раздѣла по-тежко! . . .

ИЗВОРА НА БЪЛОНОГАТА

Гергана пиле шарено,
Гергана кротко агънце,
Кат' бисерь между мѣниста
Тя била между момитѣ.
Първо ѝ либе Никола,
Важко агънце всредъ стадо
Помежду селски ергени!

Гергана още Никола,
Двамата лика прилика,
Като два стърка иглика;
Двамата млади зелени,
Еди-ѣ за други родени,
Влибени вѣрно, примѣрно.

СЛАВЕЙ

Чухъ гласътъ ти слазей сладкогласний
Между листи, въ кичести гори
Ти посрѣщашъ месецъ май прекрасний
Преди слънце, въ златнитѣ зори,
По тревитѣ росица алмазна,
Като бисерь виси на гърди
Нежни; менъ живота ме подгазна
И сърдце повѣхна отъ беди.
Помнишь ли какъ съ тебе се надвѣряхъ
Да посрѣщамъ и азъ дивний май,
Какъ на твоята пѣсень отговаряхъ,
Тамъ отъ рѣчни, росовлеченъ край?
Какъ гласа ти преди да разбуди
Пѣстокрили, леки леперуди,
По цвѣтята да се разнесатъ,
Азъ събирахъ майската роса?
Ти и днесъ, другарче сладкогласно
Съ пѣсень срѣщашъ мая, черно зло
Твоя другъ сполетѣ и неслѣстно,
Той се мятъ болѣнъ на легло . . .